

Leander og lyden i skabet _ UDDRAG

Af Christina W. Born

Leander ligger under sin seng med dynen over hovedet. Kun det ene øre stikker ud. Det er nat, og det nye hus er næsten stille. Men også kun næsten.

Nogle gange knirker gulvet på hans værelse, som om der lister en tyv rundt (IRRRRK). Ude fra toiletet lyder det som om, der står en og tisser meget langsomt (PLINK, PLINK, PLINK). Og et eller andet sted er der en svag prusten, som når man spidser læberne og prøver at lave tyggegummibobler (SSSST).

Mor har sagt, at sådan er det med gamle huse, de har deres egne lyde. Det er ikke spor farligt, og det er noget, man vænner sig til. Men Leander synes, det er ret irriterende, at der ikke bare kan være stille som i deres gamle lejlighed. Der var det højst lillebror Ludvig, der nogle gange vækkede ham, når han hylede og skreg og skulle have mad.

Leander holder vejret og lytter koncentreret. Der er også lyde ude fra haven. Der er hele tiden et WUSH efterfulgt af et DONK. De to lyde kommer på skift, og ind imellem er der stille. Så kommer de igen. Et WUSH efterfulgt af et DONK. Det kunne lyde som en nytårsrakket, der bliver affyret (WUSH) og hurtigt falder ned eller støder ind i en mur (DONK). Lige bagefter kommer der en ny nytårsrakket. Eller det kunne være en dreng, der puster lysene ud på en lagkage (WUSH) og derefter vælter den på gulvet (DONK). Igen og igen får drengen en ny lagkage med lys, og der må være et farligt rod på jorden med alle de væltede lagkager.

Leander vender sig. Han har bygget sig en hule af dynen neden under sengen for at holde al uroen ude. Men han kan ikke finde en god måde at ligge på, og lydene bliver mere og mere irriterende. Det er jo ikke til at få ro i det her hus! Han holder sig for ørerne og kniber øjnene hårdt i for at lukke støjen ude.

Mor kunne ikke høre nogen lyde, heller ikke da hun puttede ham for tredje gang. Hun havde lukkede øjne og gabte, mens hun sagde, at nu skulle han skynde sig at sove, så han er frisk til i morgen. Der bliver han seks. Så skal han op og fejre fødselsdag og have gaver, det bliver mega spændende.

I morgen skal han også hen på den nye skole for anden gang, i dag var den første. Det bliver til gengæld overhovedet ikke spændende, for han kender slet ikke nogen derhenne, og der er en masse lange gange, hvor man nemt kan fare vild.

(SSSST). Han lægger mærke til pruste-lave-tyggegummibobbel-lyden igen. Er det ikke som om, den lige pludselig bliver højere? Den hvisler også lidt nu, hvor han lytter ekstra godt efter (PSSSH).

Er det en ballon, der bliver pustet op? Eller en dreng der har tabt sine fortænder ligesom ham selv og alligevel prøver at fløjte? Eller er nytårsraketten fra før kommet indenfor og ligger under sofaen nede i

stuen og sprutter ild? Det kunne også være en drage eller et andet farligt dyr, der trækker vejret dybt og gør klar til at tage en stor bid kød? (SSSST). Og lige bagefter hvisker nogle små dyr til hinanden (PSSSH), fordi der er fare på færde?

Leander får lidt gåsehud og kommer til at tænke på løver.

WUSH og DONK-lydene kommer måske fra en løve, der dræber sit bytte med et hårdt slag med poten (WUSH) og bærer det i tænderne hen til sine unger, hvor den slipper det med et DONK?

Han har set mange programmer i fjernsynet om løver og kigget i en masse bøger. Det er klamt og lidt uhyggeligt, når de flænses deres bytte (RITCH) med skarpe kløer og sylespidse tænder, mens blodet sprøjter. Men alligevel også ret sejt, synes han. De spiser 5 til 8 kilo kød om dagen! Det er mellem 50 og 80 koteletter, siger far.

Nu er det som om, det klør indeni ham, og hans krop ikke kan ligge stille, fordi han på en måde gerne vil undersøge, hvor lydene kommer fra. Samtidig prøver han at lade være med at tænke på blodet på løvernes tænder.

"Jeg skal bare sove, jeg skal bare sove," siger han til sig selv.

Han svarede ellers mor og far, at han syntes, det nye hus er ok. Og at det er super at have sit eget værelse. Men hvis det hele skal være så irriterende om natten, så vil han slet ikke have det alligevel!

Han sætter sig op i et ryk og slår hovedet mod sengebunden (GOING). Han ømmer sig og sparkes sig fri af dynen med vrede bevægelser.

"Det skulle være forbudt med så mange lyde midt om natten!" siger han højt.

Leander møver sig ud fra sin sengehule. Han overvejer at gå ind til mor og far og sove inde ved dem, men han synes alligevel godt, at han lige kan kigge lidt rundt, han bliver jo seks i morgen.

Han tager dynen om skuldrene og tænder lommelygten, der står på sengebordet. Da han sender lyskeglen fra lommelygten rundt i værelset, ser der ikke særlig mystisk ud. Skrivebord og stol, den store kasse med lego, en stak bøger og nogle flyttekasser.

Leander åbner flyttekasserne og lyser ned i dem, men der er ikke noget, der bevæger sig, ikke noget der laver hverken WUSH- eller DONK- eller SSSST- eller PSSSH-lyde. Han står helt stille og prøver at lade være med at trække vejret.

Jo, lave-tyggegummibobler-eller-måske-et-farligt-dyr-lyden er der stadig! (SSSST - PSSSH) Den kommer fra skabet ovre i hjørnet. Det er et gammelt skab, som allerede stod her, da de flyttede ind.

Han kan pludselig ikke huske, om han har kigget ind i det, og hans hænder bliver lidt fugtige ved tanken om, hvad der kan være derinde.

Egentlig kunne han godt tænke sig, at far eller mor lige hjalp ham med at tjekke det, men på den anden side er der jo noget, som bare tror, det kan larme i hans skab. Selvom det er HANS nye værelse, og HAM der bestemmer herinde! Lidt nysgerrig er han også, og før han når at tænke mere, tager han et stort skridt (BNG) helt hen til skabsdøren, river lågen op (IIIV) og retter lygten mod det åbne skab.

Og glemmer at trække vejret.

Inde i skabet ligger en kæmpe sovende løve, nøjagtig én af dem der flænses deres bytte med deres skarpe kløer og syllespidse tænder (RITCH), mens blodet sprøjter. Løven snorker. Pruster og stønner og hvisler, som en mand der har røget for mange cigarer, når den ånder ind (SSSST). Blævrer med sin overlæbe og lyder som en tyggegummi-bobbel, der taber luft, når den ånder ud (PSSSH).

Leander gisper efter luft og vil løbe sin vej, men hans krop virker ikke. Løven foran ham er ENORMT MEGET STØRRE end dem på tv! Stor som et legehus eller en kæmpemæssig hund. Og med en manke som ... ikke ligner noget han har set før. Og han kan ikke slukke for den!

Leander får lov at køre på det nye løbehjul til slagteren. Inden de går, tjekker han en ekstra gang, om mor har låst døren. Man ved jo ikke, hvad løven kan finde på, mens han er væk.

Hos slagteren beder mor om en flæskesteg.

"To!" siger Leanders mund virkelig højt. "På en 5-8 kilo." Mæt løve er lig med tilfreds løve, tænker han.

Mor rynker brynene og smiler skævt, mens hun ryster på hovedet. "Nej, nej. Vi bliver kun seks i aften. Én flæskesteg er rigeligt."

Slagteren nikker.

"Jamen, hvis nu ... det er bare, jeg er MEGET sulten," siger Leander.

Mor ser undrende på ham. Det gør slagteren også.

"Jeg spiste ingen morgenmad," forklarer Leander og nikker ivrigt.

"Nej, skat. En flæskesteg."

Slagteren nikker igen og begynder at pakke kødet ind. "Er det så jer, der er flyttet ind i det gamle hus på Æblehavevej?"

"Ja, det er det," mor nikker og smiler.

"Så en medisterpølse?," prøver Leander igen. Han er overrasket over sin stemme, der lyder meget høj og klar og skærer lidt i ørerne. "Jeg er som sagt virkelig sulten. Og jeg elsker medister! Eller nogle koteletter? Jeg trænger til noget kød!"

Mor virrer med hovedet. "Havde du ikke ondt i maven?"

"Jamen, jeg har også fødselsdag. Og jeg elsker altså medister."

Hun tager Leanders hånd og giver den et klem. Hun ser på slagteren over glasdisken og nikker til ham.

”Ok, jeg skal også have 500 gram medister oveni.”

”Et kilo!,” næsten råber Leander. ”Jeg er virkelig, virkelig sulten!”

Mor trækker undskyldende på skulderen. ”Han har jo fødselsdag.”

Slagteren griner højt. ”Det er helt fint. Jeg synes, det er så skønt med sultne kunder. Den gamle dame, som boede i huset før jer, hun havde også en enorm appetit. Hun kom flere gange om ugen og købte kilovis af kød. Faktisk så meget at hun ikke selv kunne bære det hjem. Vi måtte køre det ud til hende på en palle. Jeg aner ikke, hvordan hun bar sig ad med at spise så meget, for hun var en lillebitte, tynd dame.”

Mor siger et eller andet til slagteren, men Leander hører ikke rigtig efter. Den ekstra medister gør ham helt glad indeni, og det gør næsten ikke ondt i maven mere. Han drøner afsted med fuld fart på løbehjulet det meste af vejen hjem (RNNN).

Oppe på værelset er skabslågen stadig lukket. Leander lister, helt uden lyd, helt tæt på og lægger øret imod for at lytte efter snorkelydene. Men der er fuldstændig stille (---).

Hvad betyder det? Er den vågen? Er den der overhovedet? Leander har virkelig ikke lyst til det her mere, han får *ægte* ondt i maven af det.

Men nu er han jo blevet seks, og nu har han jo skaffet kød til løven. Han bliver simpelthen nødt til at åbne skabsdøren.

Han lister hen og henter lommelygten, tænder den og tager en dyb indånding. Nu skal det være. Han hiver forsigtigt i håndtaget og åbner lågen på klem. Åbner lidt mere. Og lidt til. Og åbner munden.

I lyskeglen kan han se ikke én, men fire løver! De ligger hulter til bulter på den trange plads.

Leander taber lygten og kyler medisterpølsen ind i skabet. Smækker lågen og drøner hen og henter skrivebordsstolen, som han stiller i spænd foran lågen.

Tænk hvis de alle sammen kommer ud og er sultne og begynder at brøle! Et løvebrøl kan høres op til otte kilometer væk. Sikke en larm! De vil vække familien; far og mor vil blive forskrækkede og råbe, Ludvig vil skriges, alle mulige sirener vil hyle. Det vil larme helt vanvittigt!

Leander maser med at hive en af de tunge flyttekasser hen foran skabslågen, da han hører et ”Hey” inde fra skabet. Han stivner.

”Hey, det er mig, løve. Og tre af mine venner fra cirkus.”

Leander kan høre sine hjerteslag inde i ørerne, de lyder som et tungt, gammelt stueur, der slår alt for hurtigt (GUNG, GUNG, GUNG). Han kan ikke få en lyd frem.

Fire løver! De er fire personer i hans familie. Det er en portion menneske per løve! Løverne er sultne og langt fra Savannen. Var der alligevel ikke nogle eksempler på, at sultne løver har spist mennesker? Når løverne er færdige med at brøle og larme vil de æde hans familie! Hvordan har han nogensinde kunnet lide løver?!

"Hey, er du der? Dreng? Vi vil gerne have noget kød!"

Leander vil ud af værelset med det samme. Han lister hurtigt afsted på rystende ben, men i mørket støder han sin tå mod et af kontorstolens hjul.

Han jamrer næsten uden lyd (ARRRRH). Alligevel hører løven ham.

"Er det dig, Dreng? Kan du ikke skaffe os noget mere af den der medisterpølse? Den er god. Men der var ikke ret meget af den. Vi er jo også fire nu."

"Men hvad laver dine venner her?," stønner Leander. "Man kan da ikke bare flytte ind i folks skabe og kræve mad!"

"De er sultne. De får kun mad hver anden dag i cirkus, hvor de arbejder. Jeg har heller ikke spist ret meget, siden den gamle dame flyttede. Vores maver rumler. Det er ikke til at holde ud at høre på herinde, og vi bliver også i virkeligt dårligt humør."

Leander ved godt, hvordan det er at være sulten. Han hader risengrød, men de skal alligevel have det engang imellem, og så må han nøjes med rugbrødsmadder, som er det kedeligste i verden. De aftener er han både sulten og sur. Tænk at gå en hel dag uden mad.

Han rømmer sig: "Men hvis jeg henter mere medisterpølse, lover I så at lade min familie være?"

"Ja ja," brummer løven.

"I skal svare alle fire!"

Der er stille lidt. Leander holder vejret.

"De siger ja på løvesprog."

Leander ånder lettet op.

Han suser ned af trappen til køkkenet (DADAP, DADAP, DADAP), åbner køleskabet, ser sig over skulderen og stopper hurtigt et stort stykke af medisteren ind under blusen. Han lukker køleskabet (GA GANG).

"Hvad søren," smasker mor søvnigt inde fra stuen, "er du ikke i seng endnu?!"

Det giver et gip i Leander. "Nårh, næh. Jeg var lige lidt mere sulten," svarer han hurtigt.

"Sulten? Efter al den flæskesteg?!" Mor kommer ud i køkkenet, hun klapper Ludvig på ryggen mens han ligger over hendes skulder.

"Ja, jeg er jo blevet seks nu." Leander trækker ned i blusen og håber ikke, at mor lægger mærke til medisteren.

"Nå, men i seng med dig, sultne ulv. Det er sent. Jeg kommer op og siger go' nat om fem minutter."

Leander nikker og tager tre trin ad gangen op ad trappen (DMP, DMP, DMP), mens han holder sig på maven, så medisterpølsen ikke ryger ned.

Så snart han er inde på værelset, lukker han døren bag sig, rykker skrivebordsstolen væk fra skabsdøren og kaster pølsen ind til løverne. Han hvisker også, at hans mor kommer nu, så de skal være sindssygt stille. Hurtigt lukker han skabet igen, skifter til pyjamas og skynder sig i seng.

Da mor kommer ind for at sige go' nat, lader han som om, han sover. Det er det hurtigste.

Først da han hører hende trække døren til, tør han trække vejret helt ned i maven.

Han ligger lidt og tænker over hele den mærkelige historie, mens han lytter efter lyde, men pludselig mærker han, hvordan hans krop bliver tung, og hvordan sengen nærmest suger ham ned.

Og så vågner han pludselig. Af netop snorke-pruste-hvislelyden (SSSST – PSSSH, SSSST – PSSSH). Men det kan jo ikke passe!

Han trækker dynen op over hovedet, men lyden forsvinder ikke.

Han stønner, finder lommelygten og trasker hen og åbner skabet. Lyser ind i det og ser den sovende løve ligge med hagen på sine krydsede forpoter, præcis lige som første gang, han så den.

"Hey, hallo! Vågn op! Hvad laver du her?," hvisker han.

Løven misser med øjnene i lyskeglen. "Øh, jeg ..."

"Du skulle jo flytte til cirkus. Sammen med dine venner."

"De er der nu. Men ..."

"Du kan altså ikke bo i mit skab!"

"Men ham cirkusdirektøren råbte hele tiden så højt. Jeg kan ikke lide, når nogen råber."

Leander trækker på skulderen. "Ok, det kan jeg heller ikke. Men du må simpelthen flytte."

"Hvorhen?"

"Det ved jeg da ikke!"

"Det skal være et sted, hvor der er mad. Kød! Kunne jeg bo hos slagteren? Eller i pølsevognen?"

"Nej!," skriger Leander med så lidt lyd på som muligt, det er jo nat for almindelige mennesker. "Det kan du overhovedet ikke! Der er ikke plads. Og folk bliver sindssygt bange for dig!"

Løven ånder tungt. "Kan du holde på en hemmelighed?"

Leander nikker. Dét kan han. Han fortalte aldrig mor om tørklædet, som han var med far ude at købe til hende sidste jul.

"Jeg er slet ikke farlig. I virkeligheden er jeg lidt bange for jer mennesker. I er ret skræmmende, når I råber."

”Jamen, du jager da store pattedyr med 80 kilometer i timen? Og bagefter flænses du byttet med dine skarpe kløer og sylespidse tænder, så blodet sprøjter?”

Løven åbner gabet.

Leander løfter armene op foran ansigtet og træder et skridt tilbage.

Men løven taler bare med åben mund: ”.an .u .e, at .eg .angler .ogle af .ine .ænder?” Leander sænker armene og nikker.

”Uheld i cirkus. Bagefter råbte og skreg løve-træneren helt vildt af mig. Jeg skulle også brøle højt. Det er ligesom at råbe, alt hvad man kan. Man får ondt i halsen og bliver helt hæs. Jeg hadede at arbejde i cirkus.”

Leander ærgrer sig lidt over løvens ufarlige historie, men han får også lyst til at æe den. ”Hvad skete der så?”
